

EVREI Capitolul 1

Pentru mine nu există nimic mai bun decât Cuvântul, deoarece „*credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin cuvântul lui Hristos.*” (Romani 10.17).

Miercuri și duminică îl vom lăsa pe păstor să se odihnească puțin pentru că merită din plin, și mă gândesc să profităm de ocazie și să ne ocupăm de una din cărțile Bibliei.

Îmi amintesc că odată am stat un an întreg la cartea Apocalipsei. O, ce minunat a fost și câte lucruri am învățat atunci! Apoi m-am întors și am luat cartea lui Daniel, cartea Genezei sau Exodul, și am parcurs capitol cu capitol, legând împreună întreaga Scriptură. O, cât de mult îmi place aceasta!

Îmi place să compar Scriptură cu Scriptură. Așa trebuie să facem. Cartea pe care o vom studia, ne va purta prin salvare și vindecarea divină, prin minuni și îndurare. Toate se întâlnesc aici!

Uneori trebuie să vin la adunare... și nu știu când voi fi chemat într-o adunare sau alta, pentru că niciodată nu am nimic stabilit dinainte, până nu sunt călăuzit să fac un anumit lucru.

Astfel, s-ar putea ca mâine să zbor în California, în Maine, sau oriunde mă va chema El. Acesta este motivul pentru care nu-mi stabilesc itinerare lungi. Nu pot, pentru că slujba mea este puțin diferită.

Acum am venit acasă pentru puțină odihnă. Fratele Mercier și fratele Goad, care au fost aici de curând, mi-au spus: „Frate

Branham, am văzut că ți-ai pus toată inima în lucrul acela.”

„Este singurul mod în care poți să faci o treabă corectă pentru Domnul,” am răspuns eu „și acesta este să pui tot ce ai pentru Hristos: puterea ta, tot sufletul tău; toată inima ta și toate gândurile tale. Dacă nu faci așa, mai bine să n-o faci deloc.” Înțelegeți? Mai bine dă-i pace. Dacă vrei să fii creștin, pune tot ce ai pentru Hristos. Aceasta înseamnă timpul tău, aptitudinile tale, tot ce ai.

L-am observat pe tânărul acesta... Ea este soția ta, frate Burns? Perechea aceasta tânără cântă și din instrumente și cu vocea. Ei fac ceva pentru Domnul. Dacă poți să faci aceasta, să cânți și să câștigi suflete pentru Domnul... Fă ceva, orice poți... dacă știi să fluieri, fluiere, dar fă ceva ca mărturie pentru Împărăția lui Dumnezeu. Orice ai, pune în slujba Domnului.

Voi încerca să nu vă țin prea mult, pentru că lucrați și trebuie să vă treziți devreme. În ce mă privește, vă spun sincer că în fiecare dimineață mai duc la vânătoare de veverițe. De fapt acesta este motivul pentru care vin acasă: să mă odihnesc puțin. Astfel, mă trezesc la 4.00 dimineața, merg în pădure și vânez puțin, apoi mă culc. În felul acesta mă odihnesc și mai iau puțin în greutate.

Acum să deschidem Biblia... Aș vrea să vă aduceți Bibliile în fiecare seară, dacă se poate. Dacă nu aveți, dar vreți să urmăriți ce se citește, vă vor da ușierii noștri. Vrea cineva? Ridicați mâna.

Doc, vino te rog, și ia Bibliile acestea.

Am observat că cu cât îmbătrânești este tot mai greu

să citești Biblia. Nici nu vreau să mă gândesc că va trebui să port ochelari ca s-o pot citi. Nu cu mult timp în urmă, am crezut că voi orbi, așa că m-am dus să mă vadă Sam. Când m-a văzut, el mi-a zis:

„Bill, va trebui să te trimit la un specialist.”, și m-am dus la Louisville. Cred că a fost voia Domnului să ajung la un specialist renumit... am uitat cum îl cheamă, dar el mi-a citit cartea și a zis:

„Aș vrea să vin și eu cu tine dacă mai mergi în Africa. Cred că ești iubit de poporul african. Ei sunt foarte superstițioși în ce privește bisturiul și tăiatul, dar sunt de acord să merg acolo pentru șase luni, ca să operez cataracte și alte boli de ochi. Vreau să știi că îi voi opera fără să le iau nici un ban.”

El m-a consultat cu telescopul acela micuț și mi-a zis: „Pot să-ți spun un singur lucru: ai trecut de 40 de ani și așa cum părul începe să încărunțească, și globul ocular devine plat.”

Eu pot să văd un fir de păr pe podea, dar dacă îl apropiu...

El a zis: „Ca să poți citi Biblia, trebuie s-o ții mai departe, dar după o vreme, brațele tale nu vor fi suficient de lungi ca să mai faci aceasta.” Vedeți?

El mi-a făcut o pereche de ochelari, cu partea de jos pentru citit. Partea de sus a lentilelor e făcută din sticlă obișnuită, iar partea de jos are dioptrii ca să pot citi de aproape, dar nu-mi place să-i folosesc.

Acum am luat versiunea Collins a Bibliei, pentru că este tipărită cu litere mai mari. Când mă voi întoarce la versiunea cealaltă, s-ar putea să fie nevoie să-i port. Totuși, oricum ar fi, mă bucur pentru că am ceva ce pot citi încă. Și orice am, voi da tuturor tot ce pot spre slava lui Dumnezeu, cu nădejdea că El va îndepărta acest semn al bătrâneții. Noi toți trebuie să trecem prin aceasta, iar eu sunt conștient că nu mai sunt tânăr. Frate Mike, mai sunt doi ani și voi împlini cincizeci de ani. Parcă nu-mi vine să cred. Nici n-am simțit când au trecut douăzeci de ani. Dar mă simt cât se poate de bine, lucru pentru care Îi mulțumesc și Îl laud pe Dumnezeu.

Acum vom studia cartea Evreilor. Este una din cele mai adânci și mai bogate cărți a Bibliei. Dacă Dumnezeu ne va îngădui să ne adâncim în ea, cred că vom găsi bulgări de aur și astfel Îl vom lauda pe Domnul pentru marea Sa bogăție.

Se presupune că Epistola către Evrei a fost scrisă de Pavel, cel mai mare exponent al Bibliei, după Domnul nostru Isus Hristos, desigur. Pavel a fost un adevărat învățător al Bibliei, a Vechiului Testament, pentru că numai acesta era scris în timpul acela. El încerca să le arate evreilor că Vechiul Testament era o umbră sau un tip al Noului Testament.

Chiar aici am putea trage o linie și să stăm trei luni numai la gândul acesta. Dacă veți deschide la Apocalipsa 12, veți vedea cât este de desăvârșit totul. Știu că sunteți la Evrei, dar dați paginile până la Apocalipsa 12, unde aflăm că Ioan era pe Insula Patmos când a avut vedenia în care a văzut o femeie ce avea soarele deasupra capului și luna sub picioare. Femeia aceasta era gata să nască; și a născut un copil de parte bărbătească. Balaurul era pregătit să-l înghită imediat ce avea să se nască, dar copilul a fost luat la cer, iar femeia a fost după în pustie, unde a fost hrănită o vreme, două vremi și o jumătate de vreme.

Femeia reprezintă biserica, iar copilul născut era

Hristos. Luna de sub picioarele ei este Legea, iar soarele de deasupra capului este harul. Cele doisprezece stele din cununa ei sunt cei doisprezece apostoli și reprezintă încununarea Noului Testament. Înțelegeți?

„Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos.” (1 Corinteni 3.11). Temelia Noului Testament este învățătura apostolilor; aceasta formează cununa Noului Testament.

Luna este o umbră a soarelui; ea reflectă lumina soarelui când acesta se află pe partea cealaltă a pământului. Astfel, ea luminează cât timp este noapte. Ce tablou minunat avem aici!

Soarele Îl

reprezintă pe Hristos, iar luna reprezintă Biserica. Ei sunt ca soțul și soția sa. Astfel, în lipsa lui Hristos, Biserica este cea care reflectă Lumina Evangheliei. Ea trebuie să umble în această Lumină până răsare din nou Soarele. Apoi luna și soarele se îmbină. Luna este o parte a soarelui, iar Biserica este o parte din Hristos. Mai mult, când vedem luna strălucind, știm că undeva strălucește soarele. Tot așa, cât timp Biserica reflectă Lumina lui Hristos, știm că El este viu undeva.

Gândiți-vă că Legea era un tip spre harul care urma să vină; dar ea nu avea în sine puterea de salvare. Legea a fost un „polițist”, iar polițistul te bagă la închisoare. Vedeți? Iar ca să puteți fi scoși din închisoare a fost nevoie de har. Înțelegeți?

Deci Sângele lui Hristos, Evanghelia, ne eliberează din păcat. Legea ne făcea păcătoși; ea ne arăta doar că suntem păcătoși. Ea spune: „să nu furi, să nu curvești, să nu minți, etc.” Vedeți? Ea este „polițistul” care îți spune că ești greșit și vinovat. Dar Evanghelia este vestea cea bună care ne arată că Hristos a murit ca să ne salveze din toate

Încălcările Legii. Hristos a murit ca să ne scoată afară.

Imediat ce s-a convertit, Pavel nu a consultat nici un seminar și nici un predicator, ci s-a dus direct în Arabia, unde a stat trei ani. Ca să putem înțelege lucrul acesta, avem nevoie de pregătire, iar lecția din seara aceasta face parte din această pregătire.

Pavel era un învățat al Bibliei el a studiat sub îndrumarea marelui Gamaliel. Astfel, era un mare învățător al Legii și prorocilor; cu alte cuvinte era un bărbat educat.

El a fost un bărbat sincer și a recunoscut că a fost un ucigaș, prin faptul că a fost de acord cu uciderea lui Ștefan, pe care l-a văzut murind împrășcat cu pietre. Cred că era chiar lângă el, când Ștefan și-a ridicat mâinile spre cer și a strigat: „*lată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.*” (Fapte 7.56). Apoi a adăugat: „*Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!*” și a adormit.

Ați observat? El nu a murit, ci a adormit. Eu cred că nu a simțit lovitura nici unei pietre ci a adormit în brațele lui Dumnezeu, așa cum adoarme pruncul la sânul mamei lui.

Și mai este ceva cu Pavel: fiind pe deplin încredințat că ceea ce face este bine, el s-a dus la mării preoți după scrisori de împuternicire și le-a zis: „Am să-i arestez pe toți oamenii aceia care fac atâta gălăgie, pe ereticii aceia (azi îi numim fanatici radicali care fac gălăgie și tulburare printre oameni). Ne vom duce acolo și îi vom pune la punct!”

În zilele acelea drumurile erau ca niște cărări bătătorite, pe care umblau vacile, caii, măgarii, oile și cămilele.

Și în timp ce Pavel era pe drumul spre Damasc, cam pe la amiază i s-a arătat o Lumină mare care l-a trântit la pământ. Vreau să remarcăm faptul că nici unul din cei prezenți nu au văzut-o, afară de Pavel.

Când era încă pe pământ, Isus a spus: „*De la Dumnezeu am venit și la Dumnezeu Mă duc.*” (Ioan 13.3).

Când a condus copiii lui Israel, El era în Stâlpul de Foc, apoi a fost făcut trup, pentru ca după înviere să Se întoarcă în Același Stâlp de Foc. Astfel, când i s-a arătat lui Pavel pe drumul Damascului, El era în Stâlpul de Foc, în acea Lumină, iar Pavel l-a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne?*” Și Domnul i-a răspuns: „*Eu sunt Isus pe care-L prigonești.*” (Lumina). Nu-i așa că este minunat?

În seara aceasta, El este cu noi; avem fotografia Lui chiar aici, același Stâlp de Foc, Lumina, Același ieri, azi și în veci.

Bărbații care îl însoțeau nu au văzut Lumina aceea. Dar ea era la fel și rezultatele sunt la fel. Este posibil ca cineva să-L vadă pe Hristos în clădire, în timp ce nimeni altcineva nu îl vede? Desigur.

S-a întâmplat aici și s-a întâmplat și într-o noapte când Petru era în închisoare. Atunci, acea Lumină a venit în închisoare, l-a trezit pe Petru și l-a scos afară din cetate printre toți paznicii. Când a ajuns afară, Petru a privit în jur dar Lumina dispăruse. Lumina aceea veșnică și nemuritoare este Hristos.

Mi-a mai venit un gând... Magii care au urmărit steaua începând din India. Nici un istoric nu menționează că ar fi văzut acea stea, în afară de magi. Numai ei trebuiau s-o vadă.

Deci tu poți vedea lucruri pe care celălalt nu le poate vedea. Pentru tine este ceva real, în timp ce ceilalți nu înțeleg nimic.

Este exact ca atunci când te convertești și te bucuri de binecuvântările lui Dumnezeu, în timp ce cel de lângă tine spune: „Eu nu văd nimic! Nu văd nimic!”

Fiți atenți! Pavel nu a fost mulțumit, după ce a avut acea experiență pe drumul Damascului. De ce? El era un învățat al Bibliei, iar un învățat al Bibliei nu își va sprijini niciodată învățătura pe experiențe. Nu, domnilor. Tu poți avea tot felul de experiențe, dar trebuie să fie „Așa vorbește Domnul!” Așa este.

În Vechiul Testament erau trei modalități prin care se putea verifica mesajul primit. Mai întâi a fost Legea; apoi când aveau un proroc sau un visător, au apelat la Urim și Tumim. Poate ceea ce spun este mai adânc. Urim și Tumim era pus pe pieptarul lui Aaron.

La moartea lui Isus, preoția Aaronică a încetat, iar acum, când Legea este despărțită de har, avem încă Urim și Tumim. L-a folosit și Pavel. Urim și Tumim al nostru este Cuvântul nemuritor și veșnic al lui Dumnezeu. Înțelegeți?

El spune că *„oricine va adăuga sau va scoate ceva din această Carte...”* Eu nu vreau ceva afară din Ea, ci vreau tot ce conține. Aceasta vrea Biserica. Toate lucrurile trebuie dovedite prin Cuvânt.

Acesta este motivul pentru care de curând am avut un eșec între penticostali, fiindcă m-au acuzat că eu nu pot înțelege că uleiul pe mâini sau sângele pe față pot fi semne că cineva are Duhul Sfânt. Așa ceva nu este biblic și ca urmare nu pot accepta. Totul trebuie să vină din Cuvânt.

Pavel iubea Cuvântul, dar înainte de-a pune mărturie despre acea mare experiență pe care a trăit-o, s-a dus pentru trei ani în Arabia. Și știți ce cred că a făcut acolo? A luat Vechiul Testament, l-a cercetat și a găsit că Cel care i se arătase era Mesia. Vedeți? El trebuia să dovedească cu Biblia experiența pe care o trăise. Amin. O, Doamne!

Fiți atenți. Când a fost pentru mai mult timp în închisoare, Pavel a scris cartea Efesenilor, și tot așa a scris și cartea Evreilor. Înțelegeți? Dumnezeu l-a pus deoparte, într-o închisoare, și astfel a avut timp să scrie acele scrisori către Biserică. El a scris scrisori și pentru biserica din Corint. Cu ei a avut mai multe probleme decât cu oricare altă biserică.

Când a mers în mijlocul lor, unul avea o vorbire în limbi, unul un psalm, unul avea senzații, unul avea un simțământ. Pavel nu le putea vorbi despre siguranța veșnică sau despre hotărârea mai dinainte. Nu le putea vorbi despre lucrurile adânci, pentru că erau doar copilași. Ei trebuiau să simtă ceva, să vadă ceva, să aibă simțăminte ciudate, sau ceva dovezi.

Dar când le-a vorbit efesenilor, le-a putut spune că „*Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim înfiați prin Isus Hristos...*” Vedeți?

Apoi, în cartea romanilor vedem că ei erau adulți. Desigur, vorbeau în limbi și aveau și alte dovezi ale Duhului, dar nu au lansat învățături și senzații, fiori și simțăminte ciudate.

Pavel spunea: „Voi fugiți în aceste extreme, când ar trebui să fiți învățați. Mai mult, sunteți încă niște copilași și vă trebuie lapte.”

Vedeți? Aceasta am încercat și eu să fac tot timpul cu

acest Tabernacol: să nu fie unul de copilași. Haideti să fim uniți și să stăm drepti pe cale! O, Doamne!

Deci Pavel s-a dus mai întâi să vadă dacă experiența lui era conform Bibliei. N-ar fi minunat dacă oamenii ar face și astăzi la fel? Dacă experiența noastră nu se potrivește cu Biblia lui Dumnezeu, este greșită. Lumina nu strălucește pe Urim și Tumim. Dacă strălucește, „Amin,” o avem! Dacă nu... Mie nu-mi pasă cât de bună pare, cât de reală, dacă lumina nu strălucește pe acest Urim și Tumim, este greșită. Nu contează câtă experiență ai avut sau cât de adevărată pare, cât este de prezentabilă sau de educațională, ce unealtă bună este de a câștiga suflete, dacă nu strălucește în Cuvânt, este greșită. Asta este. Trebuie să fie aliniată la Cuvânt.

Eu obișnuiam să merg la Biserica Nazarineană. Domnul să-i binecuvânteze pe oamenii aceia scumpi: metodiști de modă veche, Biserica lui Dumnezeu, nazarineni, pelerini sfinți și multe alte biserici pline de sfințenie.

Ei obișnuiau să cânte o cântare:

„Eu merg pe calea veche

Care-mi spune unde merg.

Mai bine să fiu creștin de modă veche,

Decât orice altceva.” Ce minunat!

Ei obișnuiau să vorbească despre calea veche a sfințeniei. Au luat aceasta din Isaia 35, unde scrie că se va croi o cale și un drum. „Și” este o conjuncție. Vedeți? Nu este un drum al sfințeniei, ci o cale a sfințeniei. Și calea aceasta este chiar pe mijlocul drumului. Este astfel construit încât apele să spele mizeria spre ambele margini și drumul să rămână curat. Calea este pe mijlocul drumului.

Fiți atenți! Când oamenii se convertesc, gândurile lor sunt la Hristos. Dacă sunt niște începători și nu stau sub rugăciune, ei vor deveni reci, țepeni și indiferenți. Dacă sunt puțin nervoși și nu veghează, vor ajunge radicali și sălbatici, și cad în senzații și de toate.

Dar adevărata Biserică este biserica Evangheliei sănătoase, care merge chiar pe mijlocul drumului.

Așadar, Pavel s-a dus să studieze timp de trei ani pe baza Scripturii pe care o știa. Acesta este motivul pentru care el a scris cea mai mare parte a Noului Testament. Dumnezeu l-a pus să facă aceasta pentru epoca neamurilor. Matei, Marcu, Luca și Ioan erau evrei, dar Pavel a scris cele mai multe scrisori.

Acum începem să obținem suportul pentru predică: unde era el și cum scria din închisoare. Mai întâi de toate, experiența avută a trebuit dovedită, iar aceasta este scrisoarea cheie. Scrisorile către romani, efeseni, etc. își aveau locul lor, dar aceasta este scrisoarea cheie.

Tot capitolul întâi, Îl slăvește pe Isus și Îl delimitează ca fiind un Proroc. Aceasta este tema, iar eu voi încerca să v-o prezint cât se poate de repede ca să nu vă țin prea mult.

Primul capitol

Îl separă pe Hristos de orice alt proroc și de orice Lege. Fiți atenți, pentru că începem cu versetul 1:

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu...”

Vedeți? În vechime, Dumnezeu Își aducea mesajul prin prorocul Său. Cum? Trimițând proroci ca: Ilie, Ieremia, Isaia, etc.

Dacă ați observat, în toată istoria lumii, biserica nu a produs niciodată un proroc. Cercetați Vechiul și Noul Testament, cercetați zilele despre care vorbește scrisoarea și spuneți-mi dacă găsiți un singur proroc care să se fi ridicat din biserică; sau arătați-mi un slujitor adevărat al lui Dumnezeu, care să nu fi fost condamnat de sistemul ecleziastic al lumii.

Gândiți-vă! Ieremia, Isaia și toți ceilalți proroci al Vechiului Testament au fost condamnați. De altfel, Isus a spus: *„Vai de voi! Pentru că voi zidiți mormintele prorocilor, pe care i-au ucis părinții voștri, le văruiți și îi puneți acolo”* (Luca 11.47). Așa este.

Biserica continuă să facă aceasta. Uitați-vă la sfântul Patrick. Voi catolicilor, îl revendicați, dar el nu este nici un pic mai catolic decât mine. Așa este. Uitați-vă la sfântul Francisc de Assisi. Și pe el în revendicați, dar nici el nu este mai catolic decât sunt eu.

Uitați-vă la Ioana d'Arc. Ați ars-o pe rug ca vrăjitoare, fiindcă vedea vedenii și era duhovnicească, iar după o sută de ani ați descoperit că era prorociță; că era o slujitoare a lui Dumnezeu. Și desigur, ați făcut o penitență; ați dezgropat trupurile preoților care o condamnaseră și le-ați aruncat în râu.

„Împodobiți mormintele sfinților și îi puneți

acolo.” Adevărul este că sistemul ecleziastic nu a produs niciodată un om al lui Dumnezeu. N-a făcut-o în trecut, nu o face acum și nu o va face niciodată. Religia organizată nu a fost niciodată tema lui Dumnezeu.

Prima biserică organizată din lume este Biserica Catolică; a urmat Luther, Zwingli, Calvin, anglo-saxonii au produs Biserica Anglicană, a urmat Wesley – metodiștii și nazarinii, sfinții pelerini și așa mai departe până la penticostali; toate acestea fiind organizații.

Dar Biblia spune cât se poate de clar că Biserica Catolică este o femeie rău famată, în timp ce bisericile protestante sunt fiicele ei (Apocalipsa 17). Acesta este adevărul.

Desigur, eu nu mă refer la oameni. În toate acele biserici sunt oameni buni, sfinți și salvați, dar Dumnezeu nu-și cheamă poporul printr-o organizație, ci se ocupă de fiecare personal. Dumnezeu lucrează cu fiecare individ în parte, chiar dacă este metodist, baptist, penticostal, catolic sau orice ar fi. El te-a văzut înainte de întemeierea lumii și te-a hotărât pentru Viața veșnică sau pentru pierzare. Desigur, Dumnezeu nu vrea pieirea voastră, dar pentru că este Infinit, știe sfârșitul fiecăruia încă de la început. Altfel n-ar fi Dumnezeu.

Astfel, Isus n-a venit pe pământ să zică: „Ei bine, dacă voi muri într-un mod tragic, probabil că oamenii se vor gândi la asta și inimile lor vor fi mișcate să Mă primească.” Dumnezeu nu lucrează în felul acesta!

Isus a venit cu un scop precis: să-i salveze pe cei care au fost cunoscuți de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Așa este.

„Așadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.” (Romani 9.16). Aceste cuvinte au fost scrise de același Pavel care a scris și epistola aceasta.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a spus încă înainte de nașterea lui Esau și Iacov că *„Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.”*

Dumnezeu știa că Esau era un șovăielnic și că Iacov iubea dreptul de întâi născut. El știa aceasta încă înainte de întemeierea lumii.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe feluri,

la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...”

Trebuia să fie un proroc? Atunci ar trebui să avem și în timpul acesta un proroc? Absolut. Va vorbi El prin acesta? Sigur că da. Prorocii din vechime erau în Duhul lui Isus Hristos. Haideți să lămurim puțin lucrul acesta, deoarece cred că nu s-a înțeles prea bine. Suntem ca la o școală duminicală, de aceea vrem să clarificăm lucrurile.

Să-l privim puțin pe Moise în care era Duhul lui Dumnezeu. El este un simbol desăvârșit spre Isus Hristos. Toate caracterele Vechiului Testament preumbresc crucea, copilul născut și luat de la părinții lui, totul, indiferent că era vorba de un rege, un conducător, un dătător de Lege, mijlocitor, preot sau ce era. Toți Îl preumbreau pe Hristos.

Priviți-l pe Iosif: iubit de tatăl său, urât de frați,

vândut pentru aproape treizeci de arginți, aruncat în groapă ca un mort, apoi scos afară. Și după ce a fost scos din groapă a ajuns la dreapta lui Faraon, conducătorul celei mai mari națiuni din vremea aceea. Mai mult, nici un om nu putea ajunge la Faraon decât dacă trecea mai întâi pe la Iosif.

Vedeți? Isus stă la dreapta lui Dumnezeu și nici un om nu poate veni la Dumnezeu decât prin Hristos.

Când Iosif părăsea tronul și ieșea afară, oamenii alergau înaintea lui sunând din trâmbițe și strigând: „Plecați-vă genunchiul pentru că trece Iosif!”

Așa se va întâmpla și când va veni Isus: trâmbița va suna și orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu că Isus Hristos este Domnul. Da, domnilor.

Când a murit, Iosif a lăsat o aducere aminte pentru cei ce așteptau eliberarea. El a spus:
„Nu mă îngropați aici, pentru că Dumnezeu vă va vizita (Iosif era un profet).
Și când veți merge în țara făgăduită, să luați și oasele mele cu voi.” Astfel, orice evreu bătrân, care privea racla aceea, putea să spună: „Cândva vom ieși afară de aici!”

Isus a lăsat o aducere aminte: un mormânt gol. Astfel, când vom merge la mormânt cu cei dragi și vom auzi acele cuvinte: „...*căci țărână ești și în țărână te vei întoarce*”, noi, fraților, putem privi spre acel mormânt gol și știm că într-o zi vom pleca Acasă pentru că El va veni.

Toate acele lucruri au fost umbre.

Uitați-vă la David: respins de propriul Său popor, detronat chiar de poporul lui. El, regele Ierusalimului a fost alungat chiar de poporul său. Și în timp ce urca Muntele Măslinilor, privea înapoi și plângea. Era respins.

Opt sute de ani mai târziu, Fiul lui David, Regele Ierusalimului, stătea pe același munte și plângea pentru că era respins.

Vedeți? Acela fusese Duhul lui Hristos în David. Totul preumbrea crucea. Prorocii din vechime au vorbit în Numele Lui, au trăit în Numele Lui și au acționat în Numele Lui. Desigur.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri,

la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...”

Așadar, prorocii și oamenii duhovnicești din acel timp sunt reflecția lui Hristos. Ei stăteau și Îl așteptau.

Eu m-am întrebat de multe ori ce vrea să spună Pavel în Evrei 11:

*„...au fost uciși, tăiați în două cu fereastră,
chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați în cojoace și în piei
de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți –*

*ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin
pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.*

Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit;

Pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11.37-40).

Ce spune Pavel aici? „...ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” Ei priveau la cruce la fel ca noi, dar noi am primit Duhul lui Hristos după ce El S-a făcut trup și a locuit printre noi. Astfel, noi ajungem la desăvârșire prin Duhul Sfânt, care este o cale mult mai bună.

Uneori mă întreb ce așteaptă creștinătatea de astăzi. Dacă un predicator este chemat la o biserică, spune: „Dacă voi primi atâția bani... Dacă voi avea mașina cea mai bună... Dacă salariul meu va crește la fiecare șase luni...” Da, noi vrem tot ce-i mai bun! Trebuie să avem cele mai bune case și cele mai moderne haine. Cum va fi când va trebui să stăm în prezența acelor oameni care pribegeau în piei de oaie și capră, fără să aibă un loc unde să-și pună capul? Și noi, dacă suntem batjocoriți de cineva suntem gata să nu mai mergem la adunare. Ar trebui să ne fie rușine de ceea ce-și dorește creștinătatea de astăzi! O, Dumnezeule, ai milă de noi!

În vremurile acelea, El a vorbit prin proroci, dar acum vorbește prin Fiul Său. Atunci era cuvântul unui proroc, dar acesta este Cuvântul Fiului. O, binecuvântat să fie Numele Domnului!

Cu alte cuvinte, dacă te uiți la umbră, la negativ, ai putea face o greșeală, dar fotografia dezvoltată este clară. Înțelegeți? Umbra a fost adusă prin proroci, dar Fiul este realitatea. Ei au fost negativul, El este pozitivul, realitatea. Amin! Aici nu este nici o posibilitate de a se pierde ceva; era un lucru real. Ce minunat!

„...pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor...”

Ascultați! Hristos a fost pus Moștenitor al tuturor lucrurilor, iar Diavolul a știut aceasta încă din Eden, când Dumnezeu le-a spus celor doi oameni: „...te vei întoarce în pământ căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.” Și: „sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui.” (Geneza 3. 19,15).

Acesta este motivul pentru care Satana a urmărit în mod constant acea Sămânță. Când s-a născut Abel, el a zis: Iată Sămânța!” și l-a ucis. Cain, care era fiul lui, l-a ucis pe Abel, iar când Satan l-a văzut mort, a zis: „Am terminat cu Sămânța!” Dar nașterea lui Set a reînviat Sămânța femeii. Priviți cum a venit această sămânță de-a lungul timpului. Pe linia lui Set au venit oamenii smeriți și drepecți, continuând cu Enoh și Noe, când a avut loc potopul.

Priviți însă linia lui Cain: ei sunt oameni deștepecți și educați.

Nu a spus Isus că copiii acestei lumi sunt mai deștepecți decât fiii Împărăției? (Luca 16.8).

Priviți linia lui Cain de astăzi: deștepecți, educați, sceptici, foarte religioși. Vedeți? Numai oameni de știință, constructori, oameni mari.

Să privim câțiva dintre acești oameni renumiți. Uitați-vă la Thomas Edison, „creierul lumii”. Dar noi nu folosim creierul, ci ne lăsăm însufleții de gândul care era în Hristos și privim numai la Cuvânt.

Priviți medicii! Deși îi salutăm pentru ceea ce avem, ei sunt totuși sceptici. Uitați-vă la oamenii intelectuali de astăzi. Toți sunt pe linia lui Cain. Dar uitați-vă la cei blânzi și smeriți. Aici este învierea voastră. O, binecuvântat să fie Numele Domnului!

„...și prin care a făcut și veacurile.”

Cine a făcut veacurile? Hristos. Hristos a făcut veacurile? Da, domnilor. Haideți să mergem mai departe. **„El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui...”** A cui slavă? A lui Dumnezeu. Întipărirea Ființei cui? A lui Dumnezeu. O, îmi place aceasta!

„...și care ține toate lucrurile cu Cuvântul...”

Priviți! Cel care ține toate lucrurile este Cuvântul.

Isus a spus în Matei 24.35 că *„Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu nu va trece.”* El ține toate lucrurile, dar știința încearcă să Îl dea deoparte zicând: „O, este o Carte veche care a fost tradusă...” Chiar și Sheen, un episcop al Bisericii Catolice, a spus: „Cartea aceasta a fost tradusă de patru sau cinci ori, așa că nu a mai rămas prea mult din ea. Este imposibil să trăiești după cum spune ea.”

Dar El ține toate lucrurile prin Cuvântul Său. Amin.
Și eu Îl cred pe El, cred Biblia.

„...Cuvântul puterii Lui...” Cuvântul Lui are putere. **„...a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta mării în locurile preaînalte.”**

Prin aceste cuvinte, Pavel vrea să ne arate că Dumnezeu a făcut toate lucrurile prin Hristos, care era întipărirea Ființei Lui.

În restul capitolului, el arată că Hristos este mai presus de îngerii și de toate puterile. Îngerii I se închină, iar Pavel încerca să-L preamărească.

Dacă nu voi reuși să merg mai departe, vreau să spun că în restul capitolului, Îl preamărește pe Hristos. Vorbind despre El, Pavel spune în versetul 5:

„Căci, căruia dintre îngerii i-a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?”

Lumea și toate lucrurile ei vor pieri, dar El va împărăși. *„Tu rămâi veșnic. Ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”,* și nu vei pieri niciodată ci vei sta la dreapta Măririi. Ce înseamnă „mâna dreaptă”? Aici Cuvântul nu spune că Dumnezeu are o mână dreaptă lângă care stă cineva. Sigur că nu! „Dreapta” înseamnă „putere și autoritate.” Adică, El are autoritate în cer și pe pământ. Și cerurile și pământul au fost făcute prin El.

Dar cine este acest mare Hristos? Dumnezeu descoperit ca „Tată, Fiu și Duh Sfânt” nu este o trinitate. El nu este o trinitate de persoane. Dacă vreți, este o trinitate de slujbe ale aceluiași singur Dumnezeu. Astfel, când a condus poporul Israel, El era Tatăl. Acea era slujba Lui: IaHVeH Tatăl. Apoi a locuit printre noi și a fost numit Fiul iar acum, tot El locuiește în Biserica Sa și este numit Duhul Sfânt. Nu trei dumnezei, ci un Dumnezeu în trei slujbe sau descoperiri: ca Tată, Fiu și Duh Sfânt.

Oamenii încearcă să facă din El trei dumnezei, dar voi

nu veți putea merge cu o asemenea învățătură la un evreu. El nu va primi așa ceva, pentru că are o poruncă: „Eu sunt singurul Dumnezeu!”

Când am fost în Africa, am văzut că ei botezau în trei feluri. Astfel, unii botezau o dată pentru Tatăl, o dată pentru Fiul și o dată pentru Duhul Sfânt. Cei de la „Misiunea Credinței Apostolice” botezau de trei ori în față, pentru moartea Lui, în timp ce cei de pe Coasta de vest, cunoscuți ca „Evanghelia deplină” botează de trei ori pe spate, spunând că o fac „spre îngroparea Lui.” Unii spuneau că botează în față pentru că atunci când a murit, El a căzut în față; alții spuneau că oamenii se îngroapă pe spate. Vedeți? Tot felul de lucruri, dar conform Scripturii, toate sunt greșite. Așa spune Urim și Tumim.

Haideți să luăm un tablou ca să puteți înțelege. În cei douăzeci și cinci de ani de slujbă pe care îi am, eu am studiat mult problema darurilor din biserică. Ce este cu aceste daruri: prorocia, vorbirea în limbi, tălmăcirea, descoperirea divină, etc? Ele vin prin Hristos.

Fiți atenți! Hristos este Capul tuturor lucrurilor și este Capul Bisericii. Ați văzut vreodată un diamant mare? Diamantul are pe el niște tăieturi, ele fiind acelea care îi descoperă valoarea.

Eu am fost la Kimberley. Poate ați auzit cu toții că acolo sunt diamante pe toate gardurile. Aceasta cam așa este. Președintele minelor de diamant din Kimberley, ne-a dus într-o mină care se află la o mie șapte sute de picioare sub pământ. Ei au scos o piatră mare, albastră, cum găsiți și pe aici.

Când diamantul este scos afară, arată ca o bucată rotundă de sticlă. Diamantele pot avea diferite culori: albastre, negre, verzi, albe, dar când sunt prelucrate, unele părți din ele trebuie să cadă. Niște cioburi mici. După ce se taie acele cioburi, diamantul strălucește reflectând

diferite lumini: albastre, verzi, roșii, ca și culorile curcubeului. Ei numesc aceasta: „foc în diamant.”

Fiecare din aceste lumini reprezintă daruri, dar numai Hristos este Diamantul. El este Cel care a fost lovit, rănit și tăiat ca să reflecte Lumina în lume. El este Diamantul suprem.

Vă puteți imagina cum a fost înainte de a exista lumina sau o stea? Era o mare Fântână, plină de Duhul, și din acea fântână ieșea cea mai pură Dragoste, pentru că nu exista nimic altceva decât Dragoste. Ceea ce numim noi oamenii „dragoste” este ceva pervertit, dar dacă ajungem la esență, la adevărata Dragoste, aceasta ne va schimba întreaga opinie.

Și din această Fântână a mai ieșit ceva: Diamantul care a fost numit neprihănirea absolută. Vedeți? Acesta este motivul pentru care trebuia să avem Legea. Acesta este motivul pentru care trebuie să fie o judecată. Dacă nu este urmată de judecată, Legea nu e bună de nimic. Judecata urma după Lege și aducea moartea; dar nimeni nu putea plăti prețul în afară de Dumnezeu. Hristos a luat păcatele noastre asupra Sa și a purtat pedeapsa morții în locul nostru, ca să ne facă neprihănirea lui Dumnezeu, prin El.

În felul acesta, Lumina, Razele Duhului pot fi reflectate: dragostea, pacea.... Nu mai există nimic altceva. Acolo nu era suferință, nici ură sau răutate. Din acea Fântână nu putea veni așa ceva. Acesta este IaHVeH. IaHVeH Dumnezeu. Și așa cum spun teologii, din Acesta a ieșit o teofanie numită Logosul; Logosul care a ieșit de la Dumnezeu. Este greu de explicat, dar este o parte din Dumnezeu.

Priviți ce s-a întâmplat! Aceasta mă duce unde îmi place. Logosul și această mare Fântână a Duhului care nu avea nici început, nici sfârșit. Și acest mare Duh a început să formeze o creație, iar Logosul care a ieșit a fost Fiul lui Dumnezeu. Era singura formă vizibilă pe care o avea Duhul. Era o teofanie, ceea ce înseamnă: un trup; iar trupul era al unui om.

Moise L-a văzut când a trecut pe lângă stâncă și L-a descris: „*era ca partea dinapoi a unui om.*” Este același fel de trup pe care îl vom primi și noi când vom muri. „*...dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este veșnică.*” (2 Corinteni 5.1).

Acea teofanie era Fiul lui Dumnezeu. Acel Fiu, acel Logos a devenit apoi trup, pentru că noi am fost puși în trup. Teofania, Logosul a devenit trup printre noi, dar nu a fost altceva decât locul de locuit, deoarece întreaga Fântână locuia în El. Puteți înțelege?

Haideți să mergem repede la Evrei capitolul 7. Cât timp mai avem? Zece minute. Bine, ne vom ocupa și de asta, apoi vom continua duminica viitoare, dacă va fi cu voia Domnului.

Când se întorcea de la măcelul împăraților,
Avraam L-a întâlnit pe Melhisedec.

*„În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului,
preot al Dumnezeului Preaînalt, – care a întâmpinat pe Avraam când acesta se
întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat,*

*care a primit de la Avraam zeciuială din tot, – care,
după însemnătatea numelui Său este întâi, „ Împărat al neprihănirii”, apoi și*

„Împărat al Salemului”, adică „Împărat al păcii”,

fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții – dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, – rămâne preot în veac...”

Din Salem a venit un Împărat și S-a întâlnit cu Avraam. Acest Împărat nu avea nici tată, nici mamă, nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții. Pe cine a întâlnit Avraam? Gândiți-vă. Dacă nu avea sfârșit al vieții înseamnă că acest Împărat al Salemului trebuie să fie viu și astăzi. Amin. Înțelegeți? Era acea teofanie, era acel Fiul al lui Dumnezeu.

Care Salem? Ierusalimul care este sus, Cetatea al cărei Ziditor și Făcător este Dumnezeu, și pe care încerca s-o găsească Avraam. El s-a întâlnit cu acel Împărat al Salemului și l-a plătit zeciuială din tot ce avea. O, frate Graham, Acela era El. Da, era El.

Avraam l-a mai văzut o dată când stătea în fața cortului. Când s-a uitat, el a văzut că vin trei bărbați. Să știți că un creștin posedă Ceva și recunoaște Duhul când Îl întâlnește. Da, el Îl recunoaște. Acolo este ceva duhovnicesc, iar lucrurile duhovnicești sunt percepute duhovnicește. Desigur, dacă este născut din nou cu adevărat: *„Oile Mele ascultă glasul Meu...”* (Ioan 10.27).

Astfel, Avraam a știut că acolo este Ceva, de aceea a alergat înaintea lor și a zis: *„Doamne, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, nu trece rogu-Te pe lângă robul Tău.*

Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta.

Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum; căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru.” (Geneza 18.3-5).

El stătea în locul acela pustiu, urmând calea cea grea, calea celor disprețuiți ai Domnului, în timp ce Lot trăia în bogăție, dar în păcat. De multe ori, bogăția produce păcatul.

Biblia spune că Avraam i-a poftit înăuntru. Avea doar puțină apă, dar cu ea le-a spălat picioarele. Apoi a mers afară, a ales un vițel gras din cireadă, l-a tăiat și l-a dat slujitorului său să-l pregătească. După aceea s-a dus la Sara și i-a zis să frământe pâinea.

Când eram copil, mă uitam la mama cum frământa pâinea. Ea avea o greblă micuță cu care grebla făina, apoi o frământa bine și o bătea și pe-o parte și pe alta. Cu pâinea aceea puteai să tai lemne toată ziua.

Sarei i-a cerut să coacă niște turte pe vatră, apoi a muls o vacă și le-a adus lapte, unt proaspăt și carne friptă de vițel. Toate aceste bucate, le-a pus înaintea celor trei Bărbați, care priveau tot timpul spre Sodoma chiar și în timp ce mâncau.

La un moment dat, Domnul a zis? „*Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...*

Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit și păcatul lor într-adevăr este nespus de mare.” (Geneza 18.17,20).

Cine era Bărbatul acela care stătea acolo cu hainele

pline de praf și mânca turte și carne? Cine era Bărbatul acela ciudat?

El spunea: „Nu pot să ascund de Avraam, pentru că el este moștenitorul pământului (Amin). Am să-i descopăr tainele...” Cu alte cuvinte, El face aceasta pentru toți cei ce vor moșteni pământul.

Așa ar trebui să fie Biserica astăzi. Amin.

Primiți tainele lui Dumnezeu ca să știți cum să umblați, cum să vă purtați și cum să trăiți. Noi suntem moștenitorii pământului. Așa este. El ne descoperă toate aceste lucruri, nu ne ascunde nimic. De aceea suntem în așteptarea împlinirii lor.

Lumea spune: „O, sunt doar o adunătură de fanatici!”
Să le spunem că moștenitorii pământului cunosc aceste lucruri...

... „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.” (Matei 5.5).

El le descoperă tainele Sale și le arată ce să facă și cum să trăiască; să lase lucrurile lumii, să trăiască cu evlavie în această lume și să umble cu El, indiferent ce spune lumea.

Deci El a spus: „Nu voi ascunde aceste lucruri de Avraam, care este moștenitorul pământului.” Și i-a mai spus ceva: „Avraame, tu aștepti de douăzeci și cinci de ani împlinirea promisiunii pe care ți-am făcut-o. Tu ai așteptat tot timpul cu credincioșie, dar la anul pe vremea aceasta, te voi vizita.”

Sara, care era în cort a chicotit, dar El a întrebat imediat: „De ce a râs Sara?”

Ce ziceți de asta? Era cumva telepatie?

Sara a negat și a zis: „N-am râs.” Dar El a replicat: „Ba da, ai râs!” Sara s-a speriat foarte tare și a început să tremure. Cine era Cel care știa ce făcuse ea în cort?

Este același Dumnezeu care este astăzi cu noi. Același. El știe totul despre noi și ne descoperă lucrurile după cum este nevoie. Înțelegeți?

„De ce a râs?” Biblia spune că El era cu spatele spre cort. Cine era acel Tip ciudat? Cum a știut ce s-a întâmplat în cort? Apoi a făcut un pas și S-a făcut nevăzut. Biblia spune că era Cel Atotputernic, Dumnezeu, Iahveh, marea Fântână, acea teofanie, Logosul.

Un predicator mi-a zis odată: „Frate Branham, doar nu crezi că Acela este Dumnezeu!”

„Ba cred, pentru că Biblia spune că El era Dumnezeu, Elohim, Dumnezeul cel Atotputernic, El Shaddai, Dătătorul puterii. Amin.

O, mă simt atât de bine!

Fiți atenți căci vă voi arăta cine este Cel din exemplul acesta, iar apoi veți înțelege cine este Fiul: Acela este Isus înainte de a purta Numele omenesc ISUS.

Într-o zi, El a stat acolo la fântână... Ei toți au băut

apă din Stânca din pustie și au mâncat mană... Și evreii spuneau: „*Părinții noștri au mâncat timp de patruzeci de ani, mană în pustie.*” Dar ce le-a răspuns El: „*Și totuși au murit!*” Și ce a mai spus? „*Eu sunt Pâinea vieții care vine de la Dumnezeu din ceruri. Dacă mănâncă cineva din această Pâine, nu va muri niciodată.*”

Ei spuneau: „*Părinții noștri au băut apă din Stânca spirituală din pustie.*” Dar El le-a răspuns: „*Eu sunt acea Stâncă!*” Glorie!

Ei au spus: „*N-ai nici cincizeci de ani și spui că l-ai văzut pe Avraam care este mort de opt sau nouă sute de ani? Acum știm sigur că ai drac!*”

Dar el a răspuns: „*Înainte să fie Avraam, Eu sunt!*”
Cine era acest EU SUNT? Un Nume veșnic.

Acolo era acel Stâlp de Foc, rugul aprins: „*Eu sunt Cel ce sunt!*” Acea teofanie, IahVeh, numit mai târziu Fiul lui Dumnezeu.

Filip a zis: „*Doamne, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.*”

Și ce i-a răspuns Isus? „*De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?”* (Ioan 14.8-9).

„*Eu și Tatăl una suntem. Tatăl locuiește în Mine. Eu sunt doar cortul, Fiul. Tatăl locuiește în Mine. Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl care locuiește în Mine. El face aceste lucrări ale Lui.*”

Moise L-a văzut și a spus despre El: „*Arăta ca spatele unui bărbat!*” Acela era

Logosul care a ieșit de la Dumnezeu. Și ce s-a întâmplat apoi? Din acel Logos, a venit în trup de carne... Cum s-a întâmplat aceasta?

Trupurile noastre sunt făcute din 16 elemente ale pământului. Noi știm aceasta. Din potasiu, calciu, petrol, lumină cosmică, etc. Toate alcătuiesc împreună acest trup care vine din țărâna pământului. În compoziție, trupul vostru nu diferă de trupul unui cal sau al unei vite. Este carne. Și ce ne mai prețuim trupul acesta! Dar în el este un suflet, frate! Așa este. Trupul tău este numai țărână, ca al animalului. Carnea voastră nu diferă cu nimic de cea a unui animal, de aceea, când poțtești un trup, o femeie, ești ca un animal. Așa este. Nu ar trebui să faci aceasta! Duhul lui Dumnezeu te călăuzește și te pune într-un plan mai înalt decât acesta.

Și știți ce a spus acel mare IaHVeH care stătea acolo?

S-a întins și a luat un pumn de atomi; a luat puțină lumină și a turnat-o așa (fratele Branham suflă). Astfel, a făcut un trup și a pășit în El. Apoi a zis:

„Vino aici, Gabriel! (marele arhanghel). A suflat și a zis: „Intră acolo!”

„Vino, Mihail! (Îngerul din dreapta Lui) A suflat din nou și apoi i-a zis lui

Mihail: „Intră acolo!”

Astfel, Dumnezeu a venit jos împreună cu cei doi

îngeri, au băut lapte de vacă și au mâncat unt pâine și carne de vițel. Doi îngeri și Dumnezeu.

Pe Melhisedec, Avraam L-a întâlnit când s-a întors de la măcelul împăraților. Acesta este Fiul lui Dumnezeu.

Dacă mergeți în Evrei 7, acolo scrie: „...*dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu.*” (v. 3).

Priviți! Dumnezeu a făcut toate lucrurile prin El. El a pășit în acea țărână și din ea înapoi în slavă.

Imediat ce îngerii au dus mesajul lui Dumnezeu, domnului și doamnei Lot, ei au părăsit orașul, dar ea a continuat să privească înapoi deși i s-a poruncit să n-o facă. După aceea, cei doi îngeri au pășit înapoi în prezența lui Dumnezeu.

Ce nădejde puternică avem în această mare credință în care slujim! Dumnezeul cel Viu, IaHVeH, Stâlpul de Foc este cu noi și ni Se descoperă în putere și acțiune. El i-a lăsat pe oameni să facă o fotografie cu El, același IaHVeH, Fiul lui Dumnezeu, care a venit de la Dumnezeu și S-a întors înapoi la Dumnezeu, iar acum locuiește pentru totdeauna în Biserica Sa. El este aici.

El ne-a scris numele în Cartea Sa, și pentru că nu era altcineva mai mare pe care ar fi putut să jure, a jurat pe Sine însuși că ne va învia în ziua de pe urmă.

„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară... Cine crede Cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață.” (Ioan 6.55; 6.37;5.24).

Același a putut lua un pumn de calciu și potasiu (fratele Branham suflă) și iată-L din nou. Și numele meu este în Cartea Lui.

O, să mă mai îngrijorez că umerii mi se lasă în jos pe măsură ce îmbătrânesc? Nicidecum!

Într-una din zile, când marea trâmbiță va suna și marele Iosif va păși afară (Aleluia!), El va spune: „Copii... (fratele Branham suflă)...” și vom fi făcuți asemenea Lui: tineri. Acolo nu va mai fi nici boală, nici tristețe și nici neazuri. Glorie Dumnezeului celui Viu.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu

la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...”

El vorbește inimii fiecărui om pe care l-a chemat.

Dacă i-ai auzit glasul sau ai simțit bătaia Lui la ușa inimii tale, nu Îl refuza!

Haideți să ne rugăm.

Tată ceresc, în seara aceasta suntem foarte bucuroși pentru că din această Epistolă către Evrei am aflat cum a intrat Pavel în Evanghelii, El nu s-a bazat pe vreun simțământ sau pe o experiență, ci a vrut ca noi să știm Adevărul. Astfel, el s-a întors și a privit în Vechiul Testament și la Evanghelia care le-a fost propovăduită. Și în Vechiul Testament au văzut toate umbrele și tipurile. De aceea avem această mare carte a Evreilor, și ne place nespus de mult.

De-a lungul veacurilor a fost împrăștiată și arsă, încercându-se pierderea ei, dar iat-o stând în fața noastră exact la fel cum a fost scrisă, pentru că Tu ai spus că „*cerurile și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*” (Matei 24.35).

Scepticii spun: „Ai zis că această carte a fost scrisă

de Pavel.”

Nu Pavel a scris-o, ci Dumnezeu care era în el; Ființa aceea creativă din el.

Da, exact cum a fost în David când a spus: „...*nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.*” (Psalmul 16.10). Pe baza acestor cuvinte, Fiul lui Dumnezeu S-a dus drept în fundul iadului, zicând: „*Stricați Templul acesta, și în trei zile Îl voi ridica.*” (Ioan 2.19). Și a făcut-o, pentru că nici o iotă din Cuvântul lui Dumnezeu nu poate cădea. Categorie.

O, cât Îi suntem de recunoscători lui Dumnezeu pentru aceasta, pentru acest „Urim și Tumim”, deoarece știm că experiențele noastre strălucesc în Biblie. Da, noi suntem născuți din nou și avem Duhul Sfânt.

Dumnezeule scump, dacă aici este cineva care nu a mărturisit aceasta... cum s-ar putea ridica dacă nu este nici o Viață înăuntru? Ei spun: „O, eu am viață!” dar Biblia zice că cine trăiește în plăceri este mort chiar dacă trăiește. Tu spui că ai viață, dar ești mort. Spui că ești bogată și nu duci lipsă de nimic, dar ești nenorocită, săracă, oarbă și goală; și nu știi. Aceasta este starea bisericii în seara aceasta. O, Doamne, cum trec ei pe lângă aceste lucruri minunate!

Când era pe pământ, marele IaHVeH a zis: Aduceți-Mi acei peștișori!” El a trebuit să ia acei peștișori și să facă ceva cu ei, arătând că învierea trebuie să se facă cu cineva. Și El nu numai că i-a făcut pe acei peștișori, dar i-a și gătit. Vă amintiți? Și nu numai peștișorii, ci și pâine, și a hrănit cu ele peste cinci mii de oameni flămânzi. Cu cinci pâini și doi pești. (Luca 9.10-17).

O, Doamne, le-a luat în mâinile Lui și a dovedit că este Creatorul. Dumnezeu, îngăduie să ne lăsăm și noi în mâinile Lui în seara aceasta și să spunem:

„Doamne, ia-mă așa cum sunt și fă ca atunci când viața mea va ajunge la capăt, să plec cu nădejdea care este în sufletul meu, știind că am fost născut din nou și că Duhul Sfânt a purtat mărturia și a mărturisit cu duhul meu că sunt fiul sau fiica Ta.”

Tată, știu că în ziua din urmă îi vei învia.
Îndură-Te, Te rog.

În timp ce stăm cu capetele plecate este cineva care vrea să ridice mâna și să spună: „Amintește-mă în rugăciunea ta, frate Branham, pentru că doresc ca atunci când voi pleca de pe acest pământ, să fiu cunoscut de El, astfel încât să mă strige pe nume și eu să îi răspund.”

Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule. Și pe tine, doamnă. Altcineva? Ridicați mâna și spuneți: „Roagă-te pentru mine, frate Branham.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

În timp ce avem capetele plecate, voi cânta câteva versuri dintr-o cântare:

„Nu-ți pune nădejdea în bogățiile lumii,

Care curând vor putrezi!

Pune-ți nădejdea în lucrurile veșnice

Căci acestea nu vor trece.”

Ține-te de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu!”

Haideți să spunem cu toții: „Da, Doamne aici este mâna mea.” Aceasta arată că duhul din tine a luat o hotărâre. „Vreau să mă prind de mâna Ta, Doamne!”

Dumnezeu să te binecuvânteze, micuțo!

„Voi ridica mâna spre Tine. „Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, fetițo! Este foarte frumos. Dumnezeu Se bucură să vă vadă făcând aceasta, pentru că este scris: *„Lăsați copilașii să vină la Mine.”*

„Doamne, aș vrea să mă ții de mână, iar în ziua când mă vei chema, aș vrea să ies ca Lazăr.”

Domnul să te binecuvânteze soră.

Tată ceresc, în seara aceasta s-au ridicat câteva mâini care vor să prindă mâna Ta neschimbătoare și veșnică.

Tu ai spus: *„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară...ci îl voi învia în ziua de apoi.”*

Vedeți? „Ei nu pot veni la judecată pentru că au viață veșnică. Și este o singură Viață veșnică, iar aceea vine numai de la Dumnezeu. Noi suntem parte din Dumnezeu, așa că suntem fii și fiice de Dumnezeu. Și dacă Duhul Lui este în noi, gândim ca Dumnezeu. Ne gândim la neprihănire și la sfințire, și încercăm să trăim cum Îi place Lui.

Îngăduie Doamne, ca această Viață să intre în fiecare persoană care a ridicat mâna în seara aceasta.

Te rog să fii și cu cei care ar fi trebuit să ridice mâna și nu au făcut-o. Îndură-Te, Tată. Îngăduie ca atunci când se va sfârși viața aceasta și călătoria se va încheia, să intrăm în bucuria și în pacea acelei zile împreună cu El; în Țara unde nu vom mai fi bătrâni și bolnavi și unde nu va mai fi niciodată tristețe. Fă ca până atunci să fim plini de bucurie și să-L lăudăm pe El. Îngăduie aceasta, pentru că Te rugăm în Numele Lui. Amin. Toți credincioșii să ridice mâinile și să cântăm împreună.

(Fratele Branham cântă împreună cu adunarea).

Mă întreb dacă este vreo persoană bolnavă care dorește ungere și rugăciune... Dacă este, faceți puțin loc.

Este o femeie în cărucior cu roțile? Să rămână acolo, pentru că voi merge eu să mă rog pentru ea. Altcineva?

O, nu vă place această parte a serviciului?

Câți din voi simțiți că Domnul este prezent aici?

Despre aceasta vorbesc. Câți din voi simt că ar putea striga? Parcă este ceva din voi care vrea să strige. Înțelegeți?

„Este pacea! Pacea! Pacea minunată

Venind jos de la Tatăl de sus.

Mângâie duhul meu de-a pururi

Cu nemăsuratele valuri ale iubirii.”

În timp ce ne vom închina, îi vom unge pe cei bolnavi
și ne vom ruga pentru ei, pentru că rugăciunea cu credință va mântui pe cel
bolnav. Murmurați cu toții cântecul acela în timp ce vom face ungerea cu
untdelemn.

Domnul să vă binecuvânteze. Amin.

- Amin -